

CLIMENT DE ROMA, *Carta de l'església de Roma a l'església de Corint*, a: *Pares apostòlics*,
Barcelona, Clàssics del Cristianisme 81, 2000, pp. 49-84.

L'església de Déu, que resideix com a forastera a Roma, a l'església de Déu, resident com a forastera a Corint, als cridats i santificats en la voluntat de Déu per Jesucrist Senyor nostre. Que la gràcia i la pau de Déu omnipotent per Jesucrist es multipliquin en vosaltres.

I. 1. A causa de les sobtades i successives calamitats i desgràcies que ens han sobrevingut, reconeixem, estimats, que ens hem ocupat un xic massa tard dels assumptes que discutíu entre vosaltres: aquesta estranya sedició impròpia dels elegits de Déu, sacrílega i impia, que han encès uns pocs caps calents, forassenyats i arrogants fins a un grau tan alt d'insensatesa que el vostre nom, respectable, famós i mereixedor d'una estimació general, ha esdevingut objecte d'una gran maledicència. 2. N'hi ha cap que hagi conviscut un temps entre vosaltres i no hagi comprovat la fermesa de la vostra fe, acompanyada de tota virtut, i que no hagi admirat la vostra pietat serena i discreta en Crist? O que no hagi proclamat el vostre noble tarannà hospitalari? Qui no us ha felicitat per la vostra ciència perfecta i segura? 3. Es veritat: tot ho fèieu sense fer diferències de persones i caminàveu en els manaments de Deu, sotmesos als vostres dirigents i prestant als ancians de la comunitat l'honor corresponent. Als joves, els recomanàveu el seny i el respecte. Exhortàveu les dones a accomplir-ho tot amb consciència irreprotxable, respectuosa i casta, estimant com s'escau el propi marit. I els ensenyàveu a governar decorosament la casa dins la norma de l'obediència, essent assenyades en tot.

(...)

XL 1. Com que això ho tenim tan clar, després que ens hem abocat a les pregoneses del coneixement diví, tenim el deure de fer amb ordre tot allò que el Senyor ens ha manat d'executar en els temps senyalats. 2. Les ofrenes i les celebracions culturals ens mana de fer-les no a la babalà o sense ordre, sinó en els temps i els moments fixats. 3. Ell mateix determinà amb la seva sobirana voluntat on i per qui volia que fossin fetes, a fi que tot es fes santament i al seu gust, i fos ben acceptable a la seva voluntat. 4 Per això són ben acceptats i feliços els qui fan les ofrenes als temps senyalats; perquè els qui s'ajusten a les normes del Senyor no erren. 5. El gran sacerdot té assenyalades unes funcions litúrgiques pròpies, i un lloc propi els sacerdots; i els levites tenen imposats uns serveis propis. L'home laic està subjecte a preceptes laics.

XLI. 1. Cadascun de nosaltres, germans, miri de plaure al Senyor mantenint-se en el seu propi rang, amb bona consciència, sense transgredir la regla fixada del seu servei litúrgic amb respecte. 2. No es poden pas oferir a tot arreu, germans, els sacrificis perpetus o per un vot o pels pecats i pels pecats d'ignorància, sinó només a Jerusalem. I a Jerusalem mateix, no pas a qualsevol indret, sinó davant el santuari, un cop ben examinada l'ofrena pel gran sacerdot i pels oficiants suara esmentats. 3. Els qui obren al marge de l'ordenament establert tenen per paga la mort. 4. Alerta, germans, com més gran és el coneixement de que hem estat fets dignes, més gran és el perill que correm.

XLII. 1. Els apòstols ens van evangelitzar de part del Senyor Jesucrist, Jesucrist fou enviat de part de Déu. 2. Per tant, Crist ve de part de Déu i els apòstols de part del Crist. Una missió i l'altra vingueren ordenadament per voluntat de Déu. 3. I així, un cop rebuda la missió, amb la convicció que els donava la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist, confiats en la paraula del Senyor i plens a vessar de l'Esperit Sant van sortir a anunciar la bona nova de la pròxima arribada del Regne de Déu. 4. Després de proclamar-ho per diverses regions i ciutats, hi establien els seus primers fruits, examinant-los en l'Esperit pel que fa als bisbes i diaques dels qui havien de creure. 5. I això no era cap novetat: De molt temps ençà ja hi ha escrits referents a bisbes i diaques. Com diu l'Escriptura: "Establiré llurs bisbes en justícia, llurs diaques en fidelitat".

XLIII. 1. I què té d'estrany que els qui en Crist han rebut de Déu aquesta tasca hi establissin els suara esmentats? També Moisès, el benaurat servent fidel en tota la casa (Nm 12,7; He 3,2.5) va consignar en els llibres sagrats totes les disposicions que li foren manades. Els altres profetes també el seguiren, recolzant amb llur testimoni les lleis establertes per ell. 2. En efecte, quan s'infiltrà l'enveja pel sacerdoci i les tribus es van revoltar sobre quina d'elles seria ornada amb el nom gloriós, ell va manar als dotze caps de tribu que portessin unes vergues amb el nom de cada tribu. Les prengué, les lligà i les segellà amb els segells dels caps de tribu, i les diposità dins la tenda del testimoni damunt la taula de Déu. 3. Tancà la tenda i segellà igualment el forrellats i les vergues. 4. I els va dir: Germans, la verga que floreixi assenyalarà la tribu escollida per Déu per a exercir el sacerdoci i prestar-li el seu servei. 5. L'endemà de bon matí, convocà tot Israel, els sis-cents mil homes, i mostrà als caps de tribu els segells i obrí la tenda del testimoni i va treure'n les vergues. I es trobà que la verga d'Aaron no sols havia brotat sinó que fins i tot fruitava. 6. Què us en sembla, estimats? No sabia Moisès per endavant que succeiria això? I tant que ho sabia! Però perquè no es produís una rebel·lió a Israel, ho féu així perquè fos glorificat el nom del Déu veritable i únic. A ell la glòria pels segles dels segles. Amén.

XLIV. 1. També els apòstols conegueren pel Senyor nostre Jesucrist, que hi hauria discòrdia pel nom de l'episcopat. 2. Per aquesta causa, havent-ho conegut perfectament per endavant, van establir els suara esmentats i els van confiar després el dret de pasturar a fi que, si es morien, uns altres barons ben provats heretessin aquest servei. 3. Per això creiem que són injustament bandejats de llur ofici ministerial els qui foren establerts pels apòstols o, després, per uns altres homes insignes amb l'aprovació de tota l'Església, i a més han prestat irreprotxablement el seu servei al petit ramat de Crist amb humilitat, pacíficament i amb elegància, reconeguts per tothom un seguit d'anys. 4. Cometríem un pecat no pas petit si bandejàvem de l'episcopat els qui han ofert els dons irreprotxablement i santament. 5. Benaurats els preveres que ens han precedit, ells que han tingut una fi fructuosa i perfecta. Ja no tenen cap por que ningú els remogui del seu lloc ben assegurat. 6. Perquè veiem que vosaltres n'heu remogut del ministeri alguns que s'han comportat molt bé i que l'havien honorat de forma irreprotxable.